

РЕШЕНИЕ

№ 2033

гр. София, 14.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1068** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ЗД „Б. И.“, АД ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], против решение от 19.12.2019 г., постановено по НАХД № 9782/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 17-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-524/16.05.2019г., издадено от заместник- председател на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на ЗД [фирма], на основание чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предложение второ, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) , във връзка с §1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Касаторът твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Посочено е, че неправилно с НП е наложено наказание, извършено в условия на „повторност“, като в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) не се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Сочи също, че процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. Твърди, че

квалификацията на нарушението е неправилна, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, а наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени оспорения съдебен акт и да постанови ново решение, с което да се отмени НП.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба, като счита същата за неоснователна по доводи, подробно изложени в представените по делото писмени бележки, както и в проведено публично заседание по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал.1 АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка, Административен съд София-град намира за неоснователна по следните съображения:

Софийският районен съд с решение от 19.12.2019 г., постановено по НАХД № 9782/2019 г., е потвърдил НП № Р-10-524/16.05.2019г., издадено от заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на касатора, на основание чл. 644, ал. 2 предл. 2 вр. ал. 1 т. 2 КЗ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500,00 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Административна наказателната отговорност на застрахователя е ангажирана за това, че до 14.11.2018г. не се е произнесъл по претенцията на П. Г. С., подал уведомление за щета на моторно превозно средство и заведена претенция № [ЕГН] от 17.10.2018 г. на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. На 24.10.2018г. е извършен допълнителен оглед на автомобила, като след тази дата от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяването на основанието и размера на претенцията съгласно чл. 106 от КЗ. На 20.02.2019г. застрахователят се произнася по претенцията, като изплаща застрахователно обезщетение в размер на 689,10 лв.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид и размер е и наложената административна санкция. Съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно.

В случая е установеното, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ, тъй като в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ, не се е произнесъл по застрахователна претенция № [ЕГН] по един от посочените в т. 1 и т. 2 на чл.108, ал.1 начини, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или, 2. мотивирано откаже плащането.

От събраните пред въззивния съд доказателства се установява, че след завеждането на претенция № [ЕГН] във връзка с настъпило застрахователно събитие и на основание

сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, на 17.10.2018г. от застрахователя е извършен оглед на увредения автомобил и са представени писмени доказателства, необходими за установяване основанието и размера на претенцията. На 24.10.2018г. е извършен повторен оглед на автомобила и след тази дата от застрахованото лице не са изисквани допълнителни документи. Следователно от тази дата започва да тече срокът от 15 работни дни за произнасяне по един от двата, определени в чл. 108, ал. 1 от КЗ, начина, т.е считано от 24.10.2018 г. е започнал да тече срокът по чл. 108, ал.1 от КЗ и е изтекъл съответно на 14.11.2018 г. Установено е, че обезщетението е изплатено на 20.02.2019 г., т. е извън 15 –дневния срок и в нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. При така установените факти, правилно и законосъобразно въззивният съд е приел за доказано извършеното нарушение, като следва да се има предвид, че достатъчно е застрахователното дружество да прояви бездействие - да не се произнесе или да се произнесе извън този срок, за да бъде ангажирана административно-наказателна отговорност по чл.644 ал.2 във вр. ал.1 т.2 от КЗ.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката “Гражданска отговорност” е посочена в приложение №1, раздел II, буква “А”, т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. По отношение на възражението на жалбоподателя, че неправилно е наложена санкция за нарушение, извършена при условията на повторност следва да се има предвид, че от доказателствата по делото се установява, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-469 от 27.06.2017 г. (влязло в сила на 23.03.2018 г.) за извършено същото по вид нарушение.

По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2000 до 40000 лева, с което административно-наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция в размер близък до предвидения минимален размер, а именно 2500 лв. Поради изложеното настоящият състав намира, че законосъобразно административно-наказващият орган е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ при установена повторност на извършеното нарушение.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията

на повторност, не и в издадения преди това АУАН не предсатвява съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има отношение единствено към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.108, ал.1 КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай.

Настоящият съдебен състав счита, че решението е правилно и не се констатират отменителни основания. Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Наказателното постановление не страда от пороци, съобразено е с материалния закон и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид изложените мотиви, касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София-град,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.12.2019 г., постановено по НАХД № 9782/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: